

Μὲ τὸν ἀητὸ τοῦ Ὀλύμπου καὶ τὸ φίδι
 Τοῦ κάμπου σου, νὰ ὑψώνουνε μιὰ χώρα
 Σὰν τὰ Μετέωρα, δυνατὴ στὴ μπόρα
 Καὶ κρεμαστὴ στοῦ κίνδυνου τὸ φρούδι !

Ρυθμός, ρυθμός, τὴ γῆ σοῦ νὰ γεμίση,
 Τὸν οὐρανὸ σου ν' αὐλακώση ! ὦ πλέρια
 Τῆς δύνამης ἀντίχτυπα στὴ φύση,
 Παλμοὶ τῆς ζωῆς, ὡσὰν παλμοὶ ἀπ' ἀστέρια,
 Πλάστρες φωτιές, σὰ σύγνεφα στὴ δύση
 Πλούσιες, ἀλύγιστα, ἀτσυλένια χέρια !
 Ρυθμός—κι' ἀπάνωθ' ἐξου νὰ φύσηση,
 Σὰν τὰ σφοδρὰ μετέωρα σου, νὰ σείση
 Τὸν πλοῦτό σου, στὰ λαῦρα μεσημέρια !

Γιατὶ καὶ ποῦθε ἄλλοῦ μπορεῖ νὰ γύρη,
 Ὁ δυνατός, τὴ σκαλισμένη πλώρα,
 Παρὰ στὸ ξέχειλό σου πανηγῦρι
 Τὸ μυστικὸ καὶ μέγα, ἀσταχοφόρα,
 Καὶ τῆς χαρᾶς του ἀκράτης τὸ ποτήρι,
 Ποῦ ἄλλοῦ θὰ πιῇ, πὺ ἀκέριο, ὦ πλουτοφόρα,
 Ποῦ ὡσὰ βωμὸς τοῦ εἶν' εἴτοιμα τὰ δῶρα,
 Τοῦ δυνατοῦ, ποῦ ὁ πόθος ἔχει γύρει ;

Τὰ αἰώνια, ἄξια του μόνο, ἔχεις στοιχεῖα.
 Στὸν ἄερα σου τοῦ πόθου ἢ θέρμῃ πνέει
 Καὶ Ὀλύμπια στέκει ἀντίκτυρα του ἢ Ἀνία.
 Καὶ γιὰ μιὰ φλόγα, ἀσβυστη φλόγα, καίει,
 Πρωτόγονη ἢ ὄρμη καὶ ἡ ἁρμονία
 Σὰν ποταμὸς, καταμεσὶς σου, ρέει !

ὦ Θεσσαλία, τοῦ Ἀχιλλεῖα γεννήτρα,
 Ποῦ μὲ τὸν ἥλιο μάχεται καὶ πέρνει
 Τῆς ὁμορφιάς, στὴ θλίψη του, τὰ λύτρα
 Γῆ, πλατὰ γῆ, μὲ τὴ γενναία τὴ φύτρα,
 Ποῦ δοῦλος λαὸς στὴ βασιλεία τῆς γέρνει,
 Στὴν ἀπλωσιά σου, ἡ δύναμη τοῦ ταύρου,
 Παρθένα καὶ γαλήνι καὶ νικήτρα
 Καὶ ἥρωϊκῆς σοφίας, λάμπει ξυπνήτρα
 Ἡ διδαχὴ τοῦ Χείρωνα Κενταύρου !

V

Καὶ σεῖς, ὦ Τέμπη, ποῦ στερνὸς ἐστάθη
 Γαλήνιος νικητὴς σας, ὁ μέγας
 Τῆς Μαντῶς λάτρης καὶ ὡς κανένιας ἄλλος
 Ἐγνώρισε τὰ κρύα, τὰ θεῖά σας βάθη
 Καὶ τ' ὄραμά του, ὡσὰν ἀητὸς ἐγάθη,
 Φτεροκοπώντας πρὸς τὸ αἰώνιο Κάλλος.
 ὦ Τέμπη, ὦ ἱερὴ, βαθεῖα κοιλάδα,
 Στὸν Ἴσκιό ἀπ' τὰ πλατάνια σας, σὰ θαῖρω
 Θεοῦ ἕναν ἕπνογόνον κι' ὅλη τὴν Ἑλλάδα
 Ὁ ἀγκαλιαστώ μὲς στ' ἄνεργο τὸ λαῦρο·

ὦ Τέμπη κρύα, χαρίστε μου τὴ λήθη
 Καὶ τοῦ κημοῦ καὶ τῆς σκλαβιάς ἀκέρια,
 Τὸ νοῦ μου ξυναλούστε μὲς στὰ βύθη
 Τῶν αἰώνιων πηγῶν κι' ἀπὸ τὰ στήθη
 Πάρτε τὴν πλάκα μὲ Νεραΐδων χέρια,

Δόστε με πάλι, δλάκερο στὰ μάγια
 Τοῦ θροῦ καὶ τῆς σιωπῆς σας καὶ κρεμάστε
 Ἀγιώκλημα, τὴ σκέψη μου, στὰ πλάγια
 Τ' ἀθάνατὰ τῶν βράχων σας, στὴν ἄγια

Δόστε με φύση, ἁρμονικὸ καλάμι,
 Νᾶχω τὸ κρῦο νερὸ στὴν ἀπαλάμη
 Χωρὶς νὰ τὸ ζητάω, σὰ νᾶναι πέτρα,
 Ἡ κρύα ριπὴ σας μέσα μου νὰ δράμη
 Μὲ τῆς Ὀλύμπιας μοῦρας σας τὰ μέτρα
 Καὶ νὰ νιώσω ἀνοιχτὰ καὶ διάρρωτα ὄλα,
 Σὰ μιὰ πηγὴ, στὰ στήθη μου, τ' ἀστέρια !

ὦ Τέμπη, στὴν ψυχὴ μου φωτοβόλα,
 Σὰ φεγγαριοῦ μιὰ γέμιση στὰ χιόνια,
 Στὴν πνοή σας, δὲν εἶν' ὄλα, δὲν εἶν' ὄλα ;
 Σὰν τὸ ζαρκάδι, μοῦ σκιρτᾶν τὰ χρόνια
 Τοῦ πόνου, στὴ γλυκεῖά σας τὴν κοιλάδα
 Τὸ σήμερα, σὺν κίνκνος πλέει ἀπάνω
 Στὸ ρέμα τοῦ Πηνειοῦ. Αἰώνια, αἰώνια,
 Δὲν εἶναι ἡ λευτεριά ; ὦ, ἄς ἀνασάνω
 Τὸ ἐλείτερο τὸ χῶμα κι' ἀπ' τὴ Μοῖρα
 Ἀγνάντια, στὴν ἀθάνατὴ σας θύρα,
 Ἄς κρούσω, ὡσὰ νευρὴ σὲ ἡμίθεων τόξα,
 Τὸν κεραυνὸ τοῦ Δία, σ' Ὀλύμπια Λύρα,
 Κύνκου φωνὴ πλισμένο ἀπὸ τὴ Δόξα.
 — « Ἐράτει σφιχτὰ, τὸν πόλεμό σου, Ἑλλάδα ! »

ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΙΚΕΛΙΑΝΟΣ

ΤΟΥ ΠΑΛΗΚΑΡΙΟΥ Ο ΧΑΜΟΣ

Χαρὰ στὸ νιὸ τὸν καλονιὸ βαβῖλλα στ' ὄριον αἰτι,
 ποῦ γιὰ τῆς Δόξας ξεκινάει τ' ἀστραφτερὸ παλάτι.
 Στὸ δρόμο του μαῖρες στεριές μὲ δράκους καὶ μὲ λάμεις
 καὶ ποταμιῶνε γύργαγα νερά, μονιὰ τοῦ χάρον.
 Σουρῖζον βόλια ἀνίδωτα καὶ σεῖεται ἡ γις στὸ βρόντο
 τῶν καγονιῶν καὶ πέρτουνε σωροὶ τὰ παληκάρια,
 καὶ τὰ κοράκια κρῶζουνε καὶ χαμηλὰ πετᾶνε
 Χαρὰ στὸ νιὸ π' ἀδειλιστος στοῦ πόθου τ' ὄριον αἰτι,
 φτάνει καὶ κροῖει περὶ φανος στῆς Δόξας τὸ παλάτι.
 Φίδι τὸ βόλι ἀρέχτηκε τοῦ μορφονιοῦ τὰ νιώτα,
 καὶ τὰ σωριάξει ὀρηκτικὰ στὸ ρηγικὸ κατώφλι.
 Κ' ἡ πόρτα ἢ μαλαμόπορτα τρῆζει, βογγάει κι ἀνοίγει
 καὶ μύρια φῶτα—Ὀνειράτα—νὰ τὸν δεχτοῖν τοῦ στέλει
 Τὴ Δόξα ὁ νιὸς παντρεύεται κ' οἱ διαλεχτοὶ γιορτάστε.
 Ἀνάψτε κόκκινα κερά ἀπ' τὴν κρυφὴ του φλόγα
 καὶ τραγουδώντας φέγγετε ὡθε γοργοὶ περᾶστε.
 Πλούσιο τὸ γαῖμα μὰ κρασί ξεχύνεται καὶ βάφει
 τὸ σκαλοπάτι ποῦ ἀκριβὸ λαμπραίνει τὸ χρυσάφι.

ΚΛΕΑΡΕΤΗ ΔΙΠΛΑ